Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 54 959 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 12 mei 2005 een asielaanvraag in. Deze resulteert in een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van de Commisaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2005.

Op 5 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangevuld op 20 oktober 2009.

Op 7 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 20 oktober 2010, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2009 met actualisatie dd. 21.10.2009 werd ingediend door :
B., D. (R.R.: 063031755783)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te (…) op (…)
adres: (…)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt middels een actualisatie dd. 21.10.2008 en het bijhorende typeformulier 'regularisatie-aanvraag' aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de nieuwe reglementering, zijnde de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich middels het 'typeformulier regularisatieaanvraag' op de criteria 2.8B en 'andere prangende humanitaire situaties' van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een werkbelofte toe (Haachtse Dakwerken BVBA dd. 14.10.2009). Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigde instructies.

Betrokkene vult op het typeformulier in dat hij een relatie onderhoudt met M., L.(…), van Armeense nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet terug zou kunnen naar zijn vaderland en dat hij daar "have noch goed heeft en verstoken is van middelen" kunnen we het volgende opmerken: Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Het IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, namelijk de verwijzing naar "kopijen van de originele radiografieën" – die overigens niet zijn toegevoegd aan de aanvraag tot regularisatie dd. 06.04.2009 en de actualisatie dd. 21.10.2009 – ; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om

humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.09.2005 met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 26.05.2005 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op dezelfde dag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België De duur van de procedure – namelijk ongeveer 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene sinds 12.05.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, deel zou nemen aan het sociale leven, werkbereid zou zijn en een werkbelofte voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en een blanco strafregister zou hebben dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).
° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29.09.2005
° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 26.05.2005 met kennisgeving op dezelfde dag. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land
° De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"*Overwegende dat overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument*

beschikt de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft;
Overwegende dat de buitengewone omstandigheden door de verwerende partij worden aangenomen het verzoek ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk verklaard zijnde middels beslissing van 7 oktober 2010;[1]
Overwegende dat vervolgens de verwerende partij beslist dat het verzoek dient te worden afgewezen als zijnde niet gegrond; Overwegende dat hiertoe de integrale motivering van de verwerende partij zich beperkt tot de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke zoals algemeen bekend werd vernietigd door de Raad van State middels arrest de dato 9 december 2009;
Meteen wordt door de vernietiging de dato 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 geacht nooit te hebben bestaan zodat zij ook niet kan worden toegepast door de verwerende partij;
Overwegende dat in een bericht van 11 december 2009 de Dienst Vreemdelingenzaken op haar website mededeelde dat zij loyaal de richtlijnen van de bevoegde Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid zou blijven volgen;
Dat de Staatssecretaris verklaarde dat zijn discretionaire bevoegdheid zou laten leiden tot het geheel van beginselen die hem doen besluiten dat een bepaalde persoon verblijf verdient op grond van lange procedures, humanitaire situaties of een lokale verankering waarmee de Staatssecretaris laat verstaan dat hij de beginselen van de instructie van 19 juli 2009 zal toepassen;
Overwegende dat in de mate de Staatssecretaris de vernietigde instructie van 19 juli 2009 in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zou toepassen dit slechts kan in de mate dat de Staatssecretaris hiermede een soepeler beleid zou voeren dan voorzien in artikel 9bis daar waar een verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in uitvoering van een vernietigde instructie nadeliger zou zijn voor vertoger derhalve een verstrenging zou inhouden van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en zonder meer onwettig;
Overwegende dat de verwerende partij het verzoek van vertoger ontvankelijk verklaarde derhalve de buitengewone omstandigheden voor het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis aanvaardde;
Overwegende dat vervolgens de verwerende partij stelt dat in toepassing van artikel 9bis, de hemzelf opgelegde criteria 2.8.B in navolging van de instructie van 19 juli 2009 kan worden toegepast op de andere prangende humanitaire situaties;[3]
Overwegende dat vertoger op datum van 5 februari 2009 een regularisatieverzoek indiende, geactualiseerd op 21 oktober 2009 en voorzien van een werkbelofte van de BVBA Haachtse Dakwerken de dato 14 oktober 2009;
Overwegende dat het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 de verblijfstoestand van vertoger niet wijzigt zodat hij op het ogenblik van het indienen van zijn verzoekschrift illegaal in het Rijk verbleef en derhalve noch mag werken noch aanspraken kan maken op een arbeids- of beroepskaart af te leveren door de Gewestelijke Tewerkstellingsdienst;
Overwegende dat daar waar de verwerende partij aanneemt dat de uitzonderlijke omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis wel degelijk aanwezig zijn zodat het verzoek ontvankelijk diende te worden verklaard, zij bovendien aanneemt dat er qua verblijfsduur inderdaad vertoger zich bevindt in een toestand van "andere prangende humanitaire situatie die een regularisatie verrechtvaardigen ", maar vervolgens deze andere prangende humanitaire situatie van tafel veegt in toepassing van een instructie van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid dewelke door de Raad van State werd vernietigd bij arrest;
Overwegende dat een vernietigde instructie geenszins strenger kan zijn dan de toepassing van de wet zodat van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet hoeft te worden afgeweken, de andere prangende humanitaire situaties ten volle werden aangetoond in het inleidende verzoekschrift en de actualisatie zodat het verzoek strekkende tot regularisatie van de precaire administratieve verblijfstoestand van vertoger zowel ontvankelijk was als gegrond en het verzoek tot regularisatie diende te worden toegestaan;
Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen; Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;"

In de repliekmemorie stelt verzoeker:

"*Overwegende dat overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft;*

Overwegende dat de buitengewone omstandigheden door de verwerende partij worden aangenomen het verzoek ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk verklaard zijnde middels beslissing van 7 oktober 2010;[1]
Overwegende dat vervolgens de verwerende partij beslist dat het verzoek dient te worden afgewezen als zijnde niet gegrond;
Overwegende dat hiertoe de integrale motivering van de verwerende partij zich beperkt tot de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke zoals algemeen bekend werd vernietigd door de Raad van State middels arrest de dato 9 december 2009 ;[2]
Meteen wordt door de vernietiging de dato 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 geacht nooit te hebben bestaan zodat zij ook niet kan worden toegepast door de verwerende partij;
Overwegende dat in een bericht van 11 december 2009 de Dienst Vreemdelingenzaken op haar website mededeelde dat zij loyaal de richtlijnen van de bevoegde Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid zou blijven volgen;
Dat de Staatssecretaris verklaarde dat zijn discretionaire bevoegdheid zou laten leiden tot het geheel van beginselen die hem doen besluiten dat een bepaalde persoon verblijf verdient op grond van lange procedures, humanitaire situaties of een lokale verankering waarmee de Staatssecretaris laat verstaan dat hij de beginselen van de instructie van 19 juli 2009 zal toepassen;
Overwegende dat in de mate de Staatssecretaris de vernietigde instructie van 19 juli 2009 in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zou toepassen dit slechts kan in de mate dat de Staatssecretaris hiermede een soepeler beleid zou voeren dan voorzien in artikel 9bis daar waar een verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in uitvoering van een vernietigde instructie nadeliger zou zijn voor vertoger derhalve een verstrenging zou inhouden van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en zonder meer onwettig;
Overwegende dat de verwerende partij het verzoek van vertoger ontvankelijk verklaarde derhalve de buitengewone omstandigheden voor het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis aanvaardde;
Overwegende dat vervolgens de verwerende partij stelt dat in toepassing van artikel 9bis, de hemzelf opgelegde criteria 2.8.B in navolging van de instructie van 19 juli 2009 kan worden toegepast op de andere prangende humanitaire situaties;[3]
Overwegende dat vertoger op datum van 5 februari 2009 een regularisatieverzoek indiende, geactualiseerd op 21 oktober 2009 en voorzien van een werkbelofte van de BVBA Haachtse Dakwerken de dato 14 oktober 2009;
Overwegende dat het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 de verblijfstoestand van vertoger niet wijzigt zodat hij op het ogenblik van het indienen van zijn verzoekschrift illegaal in het Rijk verbleef en derhalve noch mag werken noch aanspraken kan maken op een arbeids- of beroepskaart af te leveren door de Gewestelijke Tewerkstellingsdienst;
Overwegende dat daar waar de verwerende partij aanneemt dat de uitzonderlijke omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis wel degelijk aanwezig zijn zodat het verzoek ontvankelijk diende te worden verklaard, zij bovendien aanneemt dat er qua verblijfsduur inderdaad vertoger zich bevindt in een toestand van "andere prangende humanitaire situatie die een regularisatie verrechtvaardigen ", maar vervolgens deze andere prangende humanitaire situatie van tafel veegt in toepassing van een instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke door de Raad van State werd vernietigd bij arrest;
Overwegende dat een vernietigde instructie geenszins strenger kan zijn dan de toepassing van de wet zodat van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet hoeft te worden afgeweken, de andere prangende humanitaire situaties ten volle werden aangetoond in het inleidende verzoekschrift en de actualisatie zodat het verzoek strekkende tot regularisatie van de precaire administratieve verblijfstoestand van vertoger zowel ontvankelijk was als gegrond en het verzoek tot regularisatie diende te worden toegestaan;
Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen; Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"*In zijn eerste middel voert verzoeker een schending aan van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*
Ter ondersteuning uit verzoeker allerlei (eerder theoretische doch in casu ook onduidelijke) beschouwingen alsdat de instructies van 19.07.2009 vernietigd zijn door de Raad van State zodat zij niet kan worden toegepast, de buitengewone omstandigheden zouden zijn aangenomen omdat zijn

aanvraag ontvankelijk is verklaard, dat hij een werkbelofte heeft voorgelegd en dat de vernietigde instructie geenszins strenger kan zijn dan de toepassing van de wet zodat van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet hoeft te worden afgeweken en dat 'de andere prangende humanitaire situaties ten volle werden aangetoond'.
De verwerende partij merkt vooreerst op dat er op 19.07.2009 een instructie is opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.
Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen.
Naast deze situaties blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf.
In casu heeft de gemachtigde - zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing - vastgesteld dat:
verzoeker zich in zijn aanvraag zowel op criterium 2.8B heeft beroepen, als op 'andere prangende humanitaire situaties';
verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dient voor te leggen om aanspraak te kunnen maken op de toepassing van punt 2.8B, hetgeen hij niet doet;
verzoeker verder bij zijn aanvraag "geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigdeinstructies";
-Het is de verwerende partij niet duidelijk op welk(e) onderde(e)l(en) verzoekers kritiek in zijn eerste middel betrekking heeft.
In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een werkbelofte heeft voorgelegd, merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat dit geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract betreft, en verzoeker aldus niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8B waarop verzoeker zich beroepen heeft in zijn aanvraag.
"Vooreerst herhaalt de Raad dat het bestuur ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Bovendien is de instructie overduidelijk en is een werkbelofte geen arbeidscontract, daargelaten de vaststelling dat het de Raad niet toekomt te oordelen over de opportuniteit van de regelgeving. Terecht verwijst de verwerende partij overigens naar het vademecum dat stelt dat "een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract" dient voorgelegd te worden om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat de 'belofte tot indienstneming" een arbeidscontract is in dé zin van het criterium 2.8.B waarop hij zich beroept. Voorts kan niet geoordeeld worden dat het betwist motief van de bestreden beslissing ingaat tegen de geest van de instructie nu het arbeidscontract zelfs een minimumduur van één jaar moet hebben om in aanmerking te komen, hetzij van onbepaalde duur dient te zijn. Verzoeker toont dit evenmin aan. (...) Het gegeven dat verzoeker geen weet zou hebben dat het toevoegen van[een arbeidscontract een grondvoorwaarde was, is enkel aan hem te wijten nu het criterium waarop hij zich beroep duidelijk is weergegeven onder punt 2.8.B van de voormelde instructie. De Raad ziet niet in op welke wijze het bestuur ertoe zou gehouden zijn verzoeker nogmaals hierop te wijzen" (R.v.V. nr. 49.351 van 12 oktober 2010)
Terwijl het gegeven dat verzoekers aanvraag ontvankelijk is verklaard, niet betekent dat de gemachtigde de door verzoeker aangehaalde elementen aanvaard heeft als buitengewone omstandigheden, doch daarentegen het gevolg is van het gegeven dat verzoeker zich in zijn aanvraag die is aangevuld op 21.10.2009, heeft beroepen op de vernietigde instructies, waaronder het criterium 2.8B.:
"Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd. De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoont zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de

Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden". (R.v.V. nr. 48.750 van 29 september 2010)
Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf is enkel ontvankelijk verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.
Waar verzoeker tot slot voorhoudt dat de instructie strenger zou zijn van de wet, laat de verwerende partij gelden dat deze beschouwingen evenmin kunnen worden aangenomen.
Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat 'de andere prangende humanitaire situaties ten volle werden aangetoond', doch blijft in gebreke om in te gaan op de concrete motivering van de bestreden beslissing en aan te geven welke precieze elementen door de gemachtigde ten onrechte niet zijn aanvaard. Bij gebreke van een afdoende uiteenzetting kan de verwerende partij zich niet met kennis van zaken vertegenwoordigen.
Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.
"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoekin (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):
wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;
wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid"
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001):
"In het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de verzoekster ook in haar verzoekschrift dat de voorwaarden van de Instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek andere prangende humanitaire situaties. Aldus lijkt verzoekster zelf aan te geven dat zij niet valt onder één van de in de Instructie opgesomde gevallen. Verzoekster is echter wel van oordeel dat zij onder de andere prangende humanitaire situaties valt. Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor resularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zün oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)
Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.
De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond was.
De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het eerste middel van verzoekers kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooreerst merkt de Raad op dat, in de mate dat de grieven het ontvankelijk verklaren van de aanvraag bekritiseren, verzoeker bij deze grieven geen belang aantoont nu het ontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf hem tot voordeel strekt.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretioniaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

Verzoeker houdt er thans een tegenstrijdige houding op na. Enerzijds blijkt uit het administratief dossier dat hij zich beriep op het criterium 2B van de vernietigde instructie en hij meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevond. Anderzijds verwijt verzoeker het bestuur thans vernietigde instructies te hebben toegepast.
Vooreerst kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten de criteria van de instructies te hebben toegepast als hij hier zelf om heeft verzocht. Bovendien wijst de Raad erop dat de instructies weliswaar werden vernietigd omdat een ontvankelijkheidsvoorwaarde werd gecreëerd die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat deze vernietiging de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet op de zeer ruime discretionaire bevoegdheid die hij in dit kader heeft, niet belet te bepalen welke gegrondheidselementen in aanmerking komen om de gunst van een verblijf toe te staan. Hierbij staat het hem vrij dezelfde gegrondheidselementen te weerhouden als destijds in de vernietigde instructie werden vooropgesteld. Bovendien komt het de Raad niet toe een opportuniteitsonderzoek te verrichten, waartoe hij in het kader van zijn wettigheidtoetsing niet bevoegd is. Ter zake merkt de Raad

op dat verzoeker evenmin aantoont dat de gegrondheidselementen voorzien in de voormelde instructie afwijken van de regeling voorzien in de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook toont verzoeker niet aan dat de regeling in de instructie een verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, onder meer omdat verzoeker in toepassing van het criterium 2.8.B. geen arbeidscontract voorlegde maar slechts een werkbelofte. Verzoeker betwist of weerlegt dit niet. Hij wijst erop dat hij illegaal in België verbleef op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag zodat hij noch mag werken noch aanspraak kan maken op een arbeids- of beroepskaart. Dit gegeven stelt verzoeker niet vrij van de voorwaarden voorzien in voormelde instructie. De argumentatie van de verwerende partij betreffende de toepassing van het criterium 2.8.B. dient gevolgd te worden.
Evenmin is met deze stelling aangetoond dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet minder streng zou zijn.
De Raad wijst erop dat het bestaan van buitengewone omstandigheden en een verblijfsduur in België zoals verzoeker in casu heeft niet automatisch leiden tot de toekenning van het recht op verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, los van, hetzij gekoppeld aan de criteria bepaald in voormelde instructie.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing stelt dat hij zich in "*andere prangende humanitaire situatie bevindt"* maar deze van tafel worden geveegd door de toepassing van de instructie berust deze interpretatie op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat verzoeker geen bewijzen voorlegt betreffende zijn vraag hem te beschouwen als vallende onder een van de prangende humanitaire situaties beschreven in de instructie waar hij zich op beriep. Hiermee antwoordt de bestreden beslissing op het door verzoeker gevraagde.
Tot slot toont verzoeker met zijn betoog evenmin aan welke elementen van zijn aanvraag met actualisatie zouden moeten leiden tot de toekenning van een machtiging tot verblijf en dient te worden vastgesteld dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing in het eerste middel niet betwist.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan: "*Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel."*

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"*1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering*
Overwegende; dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;
Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;
Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;
Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;
Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;
Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat het verzoek weliswaar ontvankelijk is binnen het kader van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 docht dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond binnen het kader van de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij;
Overwegende dat in het motiverende gedeelte duidelijk wordt aangegeven dat de verwerende partij zich baseert op de toepassing van de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, instructie dewelke evenwel werd vernietigd door arrest van de Raad van State van 9 december 2009;
Overwegende dat meteen een administratieve beslissing van de verwerende partij zich stoelt op een onwettige basis zijnde een instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke niet bestaat;

Overwegende dat niet nuttig kan worden betwist dat de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk werd gestoeld op een vernietigde instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid die niet bestaat minstens niet meer bestaat zodat de motivering onwettig is in feite en in rechte;[4]
Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;
2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid
Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand van vertoger zowel van het feit dat hij de beschikking heeft over een werkbelofte van de BVBA Haachtse Dakwerken de dato 19 oktober 2009 alsook dat zijn administratieve verblijfstoestand niet gewijzigd wordt door het loutere indienen van zijn verzoek tot regularisatie de dato 5 februari 2009, geactualiseerd op 21 oktober 2009, zodat vertoger noch mag noch kan werken en noch mag noch kan een arbeids- of beroepskaart bekomen bij de Gewestelijke Tewerkstellingsdienst;
Dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;
Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;"

In de repliekmemorie stelt verzoeker:

"*1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering*
Overwegende; dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;
Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;
Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;
Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;
Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;
Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat het verzoek weliswaar ontvankelijk is binnen het kader van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 docht dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond binnen het kader van de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij;
Overwegende dat in het motiverende gedeelte duidelijk wordt aangegeven dat de verwerende partij zich baseert op de toepassing van de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, instructie dewelke evenwel werd vernietigd door arrest van de Raad van State van 9 december 2009;
Overwegende dat meteen een administratieve beslissing van de verwerende partij zich stoelt op een onwettige basis zijnde een instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke niet bestaat;
Overwegende dat niet nuttig kan worden betwist dat de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk werd gestoeld op een vernietigde instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid die niet bestaat minstens niet meer bestaat zodat de motivering onwettig is in feite en in rechte;[4]
Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;
2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid
Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand van vertoger zowel van het feit dat hij de beschikking heeft over een werkbelofte van de BVBA Haachtse Dakwerken de dato 19 oktober 2009 alsook dat zijn administratieve verblijfstoestand niet gewijzigd wordt door het loutere indienen van zijn verzoek tot regularisatie de dato 5 februari 2009, geactualiseerd op 21 oktober 2009, zodat vertoger noch mag noch kan werken en noch mag noch kan een arbeids- of beroepskaart bekomen bij de Gewestelijke Tewerkstellingsdienst;
Dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;
Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd; ".

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"*In hun tweede middel werpt verzoeker een schending op van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*
Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.
De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).
De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4J.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.
De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).
Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.
Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het tweede middel in rechte faalt.
Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers hun uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.
Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ten onrechte gebaseerd heeft op de instructies van 19.07.2009, nu deze instructie door de Raad van State vernietigd werden.
De verwerende partij verwijst dienaangaande naar haar uiteenzetting betreffende verzoekers eerste middel waarin genoegzaam werd uiteengezet dat "De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoont zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden." (R.v.V. nr. 48.750 van 29 september 2010)
Verzoeker kan overigens toch niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij zich daarentegen uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. Verzoekers beschouwingen zijn al te gek voor woorden. Verzoeker 'vergeet' kennelijk ook dat het op basis van de instructie is dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen reeds een meer gunstige toepassing van artikel 9bis voornoemd impliceert.
In zoverre verzoeker tot slot andermaal voorhoudt dat hij een werkbelofte heeft voorgelegd, verwijst de verwerende partij naar de terechte motivering in de bestreden beslissing dat dit geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract is, en verzoeker niet voldoet aan de in criterium 2.8B van de instructies gestelde voorwaarden.
Andermaal verwijst de verwerende partij naar de bij de bespreking van het eerste middel geciteerde rechtspraak dienomtrent (R.v.V. nr. 49.351 van 12 oktober 2010).
Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in casu alle door verzoeker ingeroepen elementen heeft beoordeeld en heeft aangegeven om welke reden deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.
De motieven van de beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De beslissing werd afdoende gemotiveerd en werd rechtmatig genomen zonder miskenning van de zorgvuldigheids- en redelij kheidsplicht.
Ook het tweede middel van verzoekers kan niet worden aangenomen."

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld dat geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De redenering van verzoeker "*Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat het verzoek weliswaar ontvankelijk is binnen het kader van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 docht dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond binnen het kader van de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij;"* kan niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt waarom de aangehaalde argumentatie van verzoeker , met name het zich beroepen op het criterium 2.8.B. en het *"zich bevinden in een prangende humanitaire situatie"* niet weerhouden worden. Enerzijds laat verzoeker na een arbeidscontract bij te brengen: de werkbelofte spreekt van een *"eventuele indienstneming"* die zal afhangen van de *"economische toestand op het moment van (verzoekers) nieuwe verzoek tot werk."* Anderzijds bewijst hij geenszins dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt: zijn relatie met M.L. dient desgevallend beoordeeld worden in het kader van een aanvraag gegrond op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, verzoeker kan beroep doen op de IOM, over de medische redenen dient geoordeeld te worden in het kader van een aanvraag gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de medische stukken waarnaar verwezen werd, werden niet toegevoegd (kopies van de radiografieën), de asielprocedure beliep slechts vijf maanden en is niet onredelijk lang, de integratie-elementen zijn niet afdoend voor regularisatie. Het geen gevaar vormen voor de openbare orde leidt op zich niet tot de toekenning van een machtiging tot verblijf. Deze motieven zijn correct en vinden steun in

het administratief dossier en tonen aan dat werd geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag en actualisatie aangehaalde argumentatie.
Voorts kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten te antwoorden op de door hem aangehaalde criteria vervat in de instructie waarop verzoeker zich beriep. Verzoeker schrijft in zijn actualisatie: "*(…) zodat vertoger ingevolge de verduidelijking over de uitvoering van de instructies van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9 lid 3 en artikel 9bis alsook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met onderhavig schrijven zijn hangende aanvraag actualiseert. Inliggende treft U eveneens het ingevuld typeformulier. (…)"* In het toegevoegd "typeformulier" duidt verzoeker werk en lokale verankering aan, met uitleg en *"andere humanitaire situaties"*, zonder verdere uitleg. In de aanvraag wordt vermeld dat deze gebaseerd is op zuivere "*humanitaire overwegenden dat teruggaan naar zijn vaderland waar hij have noch goed heeft en verstoken van middelen uitgesloten is.*" De bestreden beslissing verwijst naar de mogelijkheid een beroep te doen op de IOM, motief dat verzoeker niet weerlegt.
Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. De Raad herhaalt dat het bijbrengen van een werkbelofte zonder arbeidscontract niet volstaat binnen de criteria die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vooropstelt, wat tot diens ruime discretionaire bevoegdheid behoort. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen wijst de Raad erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Gelet op deze vaststellingen dient de door de verwerende partij opgeworpen exceptie niet te worden beantwoord.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. BEELEN